

AQUELL ESTIU DEL 99

FRANCESC MIQUEL

(COL·LECCIÓ NARRATIVA) - 16

AQUELL ESTIU DEL 99

Francesc Miquel

Primera edició: maig del 2019

© Francesc Miquel

Concepte de la portada: Bruno Mayol

© de l'edició:

Quorum Llibres

C/ de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

quorum@quorumllibres.cat

www.quorumllibres.cat

Disseny i composició: 3 x Tres

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-16342-28-0

DL T 236-2019

A l'Arlet. Carpe diem.

*El futur ens tortura i el passat ens encadena.
Per això se'ns escapa el present.*

GUSTAVE FLAUBERT

ÍNDEX

1. Hola, t'agrada cantar?	11
2. Tu i jo som molt bons amics	17
3. Coratge Nuwanda	25
4. Estic xop	31
5. Ets meravellós.....	37
6. M'agrada acabar el que tinc entre mans	43
7. És el primer cop que pego a algú	51
8. Ell sí que es fixa en tu	57
9. Viure <i>a sac</i>	63
10. Les dones ens n'adonem, d'aquestes coses	69
11. També cal córrer enrere	75
12. No tot a la vida és futbol	81
13. Se li diu <i>sex-appeal</i>	89
14. Si aquestes parets parlessin.....	93
15. «Jo també ho vaig notar»	99
16. Interessos en joc	105
17. El mèrit del gol és teu.....	113
18. Em fa fàstic. Fàs-tic	119
19. Marcar la diferència.....	123

20. Qui és aquest pipioli?	129
21. Girar la truita	135
22. <i>¡Estoy arrecho!</i>	139
23. 4 mesos. 120 dies. 2.880 hores	145
24. Suposo que haig de dir que tinguis sort	153

Barcelona, juliol del 2004

Com és habitual en mi, arribo abans d'hora. Entro a l'hotel fugint de la xafogor barcelonina i m'adreço al bar del hall. L'ambient és relaxat. Dues o tres parelles parlen sobre un fons de fil musical. Escullo una taula prop de la vidriera, m'assec i agraeixo l'aire condicionat funcionant a tot drap. Se m'apropa un cambrer amb americana blanca i llacet negre. Em ve de gust una cervesa, però trobo que no fa per un lloc tan sofisticat i opto per una copa de cava. El cambrer assenteix amb el cap i se'n va. Trec l'esborrany del reportatge que haig de lliurar demà sobre el conflicte que ha esclatat a Mataró al voltant de la nova mesquita i començo a repassar el text, ple d'anotacions al marge. Però tinc el cap en un altre lloc i m'aturo al segon paràgraf. El reportatge haurà d'esperar. Miro el mòbil per enèsima vegada. Bústia buida. Torno a llegir el missatge que em cita al bar de l'Hotel Catalonia. Des que me'l va enviar, no puc deixar de pensar en ella. Respiro profundament. Hauria de calmar-me. El cambrer torna amb una safata amb una ampolla de cava i una copa. Fa saltar el tap i em serveix l'escumós lentament, amb el dit polze situat al cul còncav de l'ampolla, com exigeixen els cànons. Agraeixo el servei amb una ganyota i es retira. Contemplo absort com les bombolles ascendeixen i peten fins que paro atenció al fil musical. Comencen a sonar uns acords que em sobresalten i em transporten com un tifó a aquell estiu del 99.

1. HOLA, T'AGRADA CANTAR?

Cabrils, juliol del 1999

Vaig aturar la moto abans de pujar la rampa d'accés a casa d'en Guim i l'Òscar per no pertorbar amb el soroll ranquejant del motor la quietud d'aquell matí calorós de juliol. Un cel blau sense cap núvol emmarcava la casa blanca als quatre vents dels meus amics. Em vaig treure el casc i, mirant-me al retrovisor, em vaig col·locar bé el floc de cabells que em penjaven damunt del front i vaig agafar aire. La xafogor encara feia més costeruda la rampa empedrada i, sobre les celles, em van brillar les primeres gotes de suor. Vaig pujar a poc a poc, com si portés plom a les soles. A cada passa l'evocava: el seu somriure distret, la veu monòtona, la mirada neta, els gestos repetitius... Quan vaig arribar al replà de la casa, vaig veure la porta del garatge entreoberta. Vaig entrar-hi. En un racó, recolzades a la paret, hi havia les bicicletes de muntanya dels dos germans: la primera, de color gris metal·litzat amb clapes turqueses, era la d'en Guim. Darrere, ben protegida, la bicicleta negra amb detalls taronges de l'Òscar. Totes dues estaven netes i brillants malgrat que les feien rodar quasi cada dia pels camins polsosos que recorren els turons que envolten el poble. Al final de cada excursió, la seva neteja curosa era una mena de ritual fraternal. Un, desengreixar la cadena. Dos, ruixar-les a pressió amb la mànegua. Tres, lubricar els discos de frens. Quatre, entrar-les al garatge.

En Guim i jo érem de la mateixa edat. Tots dos teníem divuit anys acabats de fer. Era ros i duia els cabells molt curts, sobretot a l'estiu. Tenia la pell blanca, lleugerament groguenca, però no donava una imatge de poca salut; al contrari, era corpulent i tenia els braços musculats. Aquest era el resultat de passar-se un munt d'hores al gimnàs que havia muntat al soterrani de casa seva. Tanmateix, no era un d'aquells joves fatxendes,

inflats de pectorals, que caminen amb els braços separats del cos com un pistoler; no, en Guim era reservat i no li agradava cridar l'atenció. Sempre tendia a afalagar els amics. Però no ho feia per adular, sinó com una forma d'encoratjar els altres. Suposo que li sortia de fer-ho amb l'Òscar. Fins i tot penso que s'exercitava al gimnàs per protegir millor el seu germà. L'Òscar era dos anys més gran que nosaltres, però anava a tot arreu amb en Guim perquè no tenia amics de la seva edat. «És molt especial», el justificaven els pares. Era d'aquell tipus de persones que se t'enganxa i comença a enllaçar una història rere una altra a partir de connexions absurdes. Si no li paraves els peus, t'adormia amb la seva veu monòtona i incessant. Li agradava parlar i sorprenia amb preguntes ingènues que no venien a to:

—Hola, t'agrada cantar? —recordo que em va dir just quan ens vam conèixer.

El primer que vaig pensar era que m'estava vacil·lant; però em mirava amb ulls lluminosos esperant la meva resposta. Després va argumentar que li havien regalat un *karaoke* i em volia convidar a cantar alguna cançó del rock espanyol de finals dels 90.

—A mi m'agrada Revólver —i va començar a entonar—: «Y no me arrepiento de cambiar la calma por tempestad...».

—Millor convida el Sergi. Canta en un grup —li vaig suggerir per esquivar aquella proposta tan poc engrescadora.

—Qui canta els seus mals espanta. No és així? —va dir buscant l'aprovació del seu germà amb la mirada.

Segurament no havien tocat les bicicletes d'ençà de l'excursió que vam fer al turó de Montcabrer dos dies abans.

Aquell matí els vaig passar a buscar per casa seva. Llavors, no vaig pujar la rampa per no malgastar energies; la pujada fins al cim de Montcabrer és exigent i volia estar en plenitud de forces per superar en Guim. No és que rivalitzéssim, però aleshores tenia la testosterona disparada i m'agradava mesurar el meu potencial amb qualsevol. I en Guim era un contrincant ideal. Vaig fer un xiulet potent per avisar de la meva arribada. Els dos germans van sortir del garatge muntats sobre les seves bicicletes i equipats amb casc, guants, ulleres, mallot i pantalons ciclistes. En Guim va descendir veloçment per la rampa i es va aturar davant meu fent derrapar la roda de darrere. En canvi, l'Òscar baixava amb precaució, emprant els frens.

—Sembleu Olano i Escartin amb tanta parafernàlia... —vaig afirmar, burleta—. Però el que compta és que les cames aguantin.

—Si tu ens guies no cal patir per res —va dir en Guim.

—Doncs, vinga, som-hi! —i vaig començar a pedalejar amb fúria, com si així pogués expulsar tota la ràbia que arrossegava per culpa de l'Agnès.

Els dos germans em seguien a roda amb posat de concentració. En pocs minuts vam arribar, suats com polls, davant del cademat de la pista que porta al cim de Montcabrer. Llavors, vaig accelerar el ritme de les meves pedalades com Marco Pantani atacant durant l'ascensió a l'Alpe d'Huez.

—Qui arribi primer guanya l'etapa —li vaig etzibar a en Guim.

Esperava que em seguís i ens embranquéssim en una competició que determinés qui era el més ràpid i fort: el mereixedor del mallot groc. En un primer moment vaig sentir com canviava de pinyó i ascendia amb potència. Vaig interpretar que havia acceptat el repte. Si seguia amb aquell ritme, m'avançaria amb facilitat. Però, inexplicablement, va aflluïr i de reüll veia com s'anava quedant enrere. Em vaig girar sense deixar de pedalar i vaig comprovar com se situava al costat del seu germà.

—Ànims, Òscar! —el va encoratjar—. Plat petit, pinyó gros i pedaleig constant.

L'Òscar respirava feixugament i pujava amb el cos corbat, fent petites essos sobre els solcs del camí.

Quan vaig arribar dalt del cim tenia les cames endurides. Tot i que la carrera amb en Guim no es va produir, jo havia pedalejat de valent. Volia arribar a la creu de ferro que corona Montcabrer molt abans que ells i rebre'ls amb cara d'avorriments pel fet d'haver-los d'esperar. Em contrariava que en Guim no hagués acceptat el repte. Per què havia hagut d'esperar l'Òscar? M'hauria guanyat sense problemes; estava en molt bona forma. Les seves cames eren dos canons. Jo no hauria pogut seguir el seu ritme durant tota la pujada i hagués estat ell qui m'hauria esperat al cim.

D'ençà que m'havia distanciat de l'Agnès, quedava sovint amb els dos germans. Els havia començat a conèixer més a fons i els apreciava. No obstant això, no podia evitar tenir sentiments contradictoris vers l'Òscar. Per una banda, li tenia afecte i m'esforçava a seguir les seves converses pacientment; però, per l'altra, em molestava que perdés una pilota en un partit de futbol perquè estava distret. «Perdona, avui no tinc el dia», es justificava. La meua relació amb ell era de contrastos: passava de la llàstima a l'hostilitat en pocs segons. Però ell sempre somreia, sense malícia.

Al cap d'una estona van aparèixer tots dos. A l'Òscar se'l veia enfonsat; com si pressentís el desenllaç dramàtic que l'esperava. En canvi, en Guim va arribar fresc com una rosa.

—Quin ritme que portaves! —va dir en Guim—. Semblava que anaves en moto.

No vaig poder evitar un petit somriure de satisfacció davant l'afalac.

—Avui les vistes són esplèndides! —vaig dir amb el to del qui fa estona que espera i ja ha repassat tota la panoràmica.

El dia era clar i la ratlla de l'horitzó separava els dos blaus: el del mar, intens i profund, i el del cel, difuminat i blanquinós. Igualment, la línia de l'autopista tallava el paisatge per la meitat. En primer terme, destacaven les nombroses teulades de les urbanitzacions, que sobresortien entre els pins. Més enllà, les extensions ondulades i rutilants dels hivernacles envoltaven els pobles de la franja marítima. Fins allà dalt ens arribava el brunzit constant de la circulació.

Després de contemplar el paisatge vam treure els entrepans que dúiem a les motxilles i vam esmorzar arrezerats del sol. Aquella parada va reconfortar l'Òscar; que, amb millor cara que uns minuts abans, insistia en la seva dèria mal dissimulada:

—Podríem fer alguna sortida més assequible perquè poguessin venir les noies de la colla. —I llavors va afegir els noms—: L'Agnès, la Txell... i la Rosa.

L'Òscar creia que deixant la Rosa al final de l'enumeració camuflaria, als meus ulls, el que sentia per la meva germana.

—Sí! Estaria bé —va reblar en Guim, aliat—. A més, Marcel, tu vas molt ràpid i els altres no podem seguir-te el ritme.

Vaja amb els germans! Un es pensava que no m'adonava de les seves intencions vers la meva germana i l'altre em donava peixet per ajudar-lo. L'Òscar anava ben errat si creia que podria seduir la Rosa amb un passeig multitudinari en bicicleta tipus *Verano azul*. Les noies són molt més complexes i rebuscades. Jo ho tenia claríssim: l'Agnès m'ho havia ensenyat. Ella era una ferida oberta que havia de cicatritzar. Veure-la feliç amb aquell ganàpia amb qui s'havia embolicat em feia mal i la ferida tornava a supurar. Definitivament, no volia ni sentir parlar d'una proposta així. Encara era massa recent.

—No voldran. L'únic esport que practiquen les noies és anar de compres —vaig dir per desmuntar la proposta de l'Òscar—. A més, la Rosa no té

bicicleta i fa anys que no hi va. I em sembla que l'Agnès i la Txell tampoc no en tenen.

—Això no és cap problema. Els podem deixar les de les nostres cosines, oi Guim? —va contestar l'Òscar.

«No hi ha res a fer. És un babau!», em vaig dir. I em vaig aixecar disposat a prosseguir l'excursió. Ell, mentrestant, continuava somrient, com si estigués comptant mentalment les bicicletes que hauria d'aconseguir.

A pocs metres del garatge hi havia la porta principal de la casa. Vaig trucar i em va obrir el pare d'en Guim amb el telèfon mòbil enganxat a l'orella. Se'l veia abatut, amb els ulls envermellits d'haver plorat. Amb el dit índex em va assenyalar l'escala. Vaig comprendre que en Guim era a la seva habitació i vaig pujar-hi lentament. El vaig trobar assegut a la punta del llit, amb les mans obertes sobre les cames i la mirada perduda. Amb veu esquerdada vaig pronunciar el seu nom. De seguida es va aixecar i ens vam fondre en una abraçada.

—Guim, ho sento molt —vaig murmurar amb els ulls entelats per les llàgrimes.

—L'Òscar no s'ho mereixia. No s'ho mereixia... —repetia en Guim, afectat.

El vespre anterior, l'Òscar havia patit un infart de miocardi que li va causar la mort instantània. En Guim se'l va trobar assegut al sofà amb el comandament a la mà i la televisió apagada. Semblava adormit. La llum rosada del capvespre es filtrava entre les ratlles de la persiana i inundava el menjador. Una brisa suau removia les pàgines d'unes revistes obertes que atapeïen la tauleta de vidre. Quan en Guim es va apropar, es va fixar en la serenor que desprenia el rostre del seu germà. Si no fos perquè el cor havia deixat de bategar-li, hauria pensat que estava somiant alguna cosa agradable. Potser en la meva germana, qui sap. Li va acariciar una galta i la gelor de marbre el va sobresaltar. Va donar-li copets a la cara cridant el seu nom. «Òscar, Òscar, em sents? Desperta!». El va incorporar per estirar-lo a terra. El cos va caure com un maniquí. Li va pinçar el nas per fer-li el boca a boca. Va bufar amb totes les seves forces. La caixa toràcica de l'Òscar es va inflar com un flotador però no reaccionava. En Guim va repetir l'operació. Una, dues, tres vegades... però l'Òscar seguia sense respirar.

—No vaig poder fer res per reanimar-lo —em va dir en Guim entre sanglots—. No vaig arribar a temps... Li vaig fallar.

Es va asseure a la vora del llit i es va tapar la cara amb les mans.

—Això no ho diguis. No era a les teves mans. Sempre n'has tingut cura. Sempre.

Aquelles paraules que havia pronunciat com un consol em van situar davant el mirall de la meva relació amb l'Òscar. Jo no havia fet res per ell. Sovint m'atabalava i perdia la paciència. Va ser aleshores quan em vaig adonar del meu comportament mesquí i vaig fer esforços per contenir les llàgrimes. Vaig asseure'm al costat d'en Guim. Al notar la meva presència es va descobrir el rostre. Vaig mirar els seus ulls humits però de seguida vaig abaixar la vista avergonyit. Vam romandre una estona en silenci. Minuts després es van sentir uns copets. La porta es va obrir i van aparèixer els de la colla. La Rosa i la Txell es van abalançar sobre en Guim com dues mares. Van balbucejar paraules de suport mentre l'acaronaven. Al seu darrere, en Sergi, amb posat afligit, esperava el seu torn per donar el condol. Llavors va entrar l'Agnès amb passes suaus i lentes. No vaig resistir més i em vaig posar a plorar.

2. TU I JO SOM MOLT BONS AMICS

L'Agnès i jo ens vam conèixer a la catequesi. Teníem onze anys. Ella sempre reia i feia broma de tot. Recordo que la catequista la renyava constantment: «Agnès, estem parlant de les Sagrades Escripures. Una mica de respecte.» Però ella no cedia: «Jo només dic que si Jesucrist va caminar sobre les aigües deuria ser el primer surfista. Tu no ho creus, Marcel?», i em picava el braç divertida. Jo restava immòbil, però no podia reprimir un petit somriure. M'agradava la lleugeresa amb què es prenia tot el que ens ensenyaven a les aules de la parròquia. Li rellicaven els pecats, els sagraments i les benaurances. Ella encarnava la vitalitat i la llibertat. De seguida vam fer amistat perquè els dos teníem germanes de la mateixa edat. Vam crear una colla d'amics que encara avui perdura. Però no va ser fins ben entrada l'adolescència que ens vam convertir en amics íntims. A part de la colla de sempre, compartíem un altre cercle d'amics: el de la seva classe. Jo coneixia el grup de nois perquè jugàvem junts a futbol. L'Agnès i les seves amigues venien a veure els partits que disputàvem a casa i ens animaven. I amb els seus crics, jo em creixia i corria pel camp com un esperitat. Llavors, la gent reconeixia la meua lluita i m'aplaudia. I jo encara corria més i marcava més gols. Era una mena de cercle virtuós. Sempre he volgut saber què deuria pensar l'Agnès quan l'afició m'aclamava i els companys d'equip em brindaven respecte i vassallatge. Però això era dins el terreny de joc. Fora del camp era un noi més aviat tranquil que distava molt del prototip de milhomes xulesc i guapet de cara que tant agradava a les noies en aquella edat.

No va ser fins aquell estiu del 99 que em vaig adonar que estava enamorat de l'Agnès. Aleshores travessava una situació familiar complicada a causa dels deutes econòmics del meu avi, a qui acabaven de diagnosticar un principi d'Alzheimer. Immers en aquesta atmosfera asfixiant, necessitava

contagiar-me de la vitalitat perenne de l'Agnès. Va ser així com vaig descobrir que l'estimava. Just a l'acabar els exàmens de juny, ens vam apuntar a l'autoescola. Cada tarda, recollia l'Agnès amb la moto per anar a la classe de teòrica. A les nits no ens perdiem cap festa major dels pobles de la zona. Beviem cervesa i ballàvem. Quan l'orquestra tocava el *Boig per tu*, de Sau, la colla ens abraçàvem formant una filera. La resta de gent també feia les seves, de fileres, però la nostra era la més alegre i cridanera. Jo procurava sempre estar al costat de l'Agnès per entrellaçar-nos els braços com camarades de borratxera que entonen el mateix himne. Les fileres movien els caps a banda i banda seguint la melodia pausada de la cançó. Mai com en aquell moment havia sentit l'Agnès tan accessible. Ajuntàvem els caps i cantàvem a l'uníson l'estrofa de «servil i acabat, boig per tu». Llavors ens miràvem. Jo donava sentit literal a la lletra mentre que ella es deixava portar per la música. Ara no m'agrada escoltar *Boig per tu*. Els amics d'aquella època s'emocionen quan sona, però a mi em regira l'estómac. Pocs d'ells saben que és una cançó dedicada a la lluna —no pas a una persona!— perquè no escolten la lletra. En aquell moment vaig decidir que havia de conquerir l'Agnès. Si s'hagués tractat d'un partit de futbol, hagués corregut per la banda, deixant enrere qualsevol defensor i hagués marcat un gol per l'escaire. Però estava fora del terreny de joc i em sentia insegur.

L'aniversari de l'Agnès era el dia de la revetlla de Sant Pere i vaig pensar que seria una bona oportunitat per declarar-me. Vaig decidir gravar-li un vídeo amb un recull de fotos seves. Havia de ser un regal original i emotiu. Durant els dies següents em vaig tancar a casa gravant fotografies de l'Agnès que m'havia facilitat la seva mare. Només sortia per anar a l'autoescola i veure-la. Mentre feia el muntatge del vídeo sentia que era bonic crear alguna cosa per a la persona que estimes. Mesos més tard, companys de la colla em van demanar si podia fer algun vídeo per a altres amics que complien anys, però m'hi vaig negar.

El dia de l'aniversari de l'Agnès vam quedar amb la colla per celebrar-ho en un apartament dels pares de la Txell prop de la platja de Vilassar. L'Agnès venia enredada pensant que passaríem la pel·lícula *The full monty*, quan en realitat projectaríem el meu vídeo, que era el seu. Tothom estava assegut als sofàs o a terra esperant la projecció. Algú va apagar els llums i va començar la pel·lícula biogràfica de l'Agnès. El cor em batejava molt de pressa mentre la gent cridava i aplaudia. L'Agnès em mirava tendrament i jo em sentia feliç. Quan va acabar el vídeo, la gent va victorejar el meu nom com quan

marcava un gol en un partit. Llavors, va sonar la música i l'Agnès em va agafar de la mà per portar-me a la pista de ball que s'havia improvisat enmig del menjador. Notava com els altres ens miraven, però m'era igual. Estava preciosa. Em va semblar que reia amb la mirada i vaig tenir una erecció. Notava com m'excitava mentre l'Agnès s'apropava encara més. Vaig pensar que em moriria de la vergonya si s'adonava de la turgència del meu sexe. Per mirar de dissimular-la, em vaig treure la samarreta per fora els texans.

Després, tots vam seguir la festa en un bar de la platja. L'Agnès va agafar una trompa descomunal i no parava de dirigir-se a la gent del seu voltant d'una manera ridícula. «*Tiu*, quina festa... Hi, hi, hi...», anava dient. Caminava fent tentines i es recolzava en el primer que passava per no caure. El mirava desinhibida i li parlava com si el conegués de tota la vida: «Hola! No em dius res? Hi, hi, hi... Ets un noi una mica antipàtic, eh? Hi, hi, hi... Aguanta'm fort que això es mou molt i porto talons... Hi, hi, hi...». I la imatge inicial de bellesa de l'Agnès va donar pas a una de patètica. L'excés etílic havia frustrat una nit que, en un primer moment, s'havia insinuat màgica i irrepitable, i em vaig haver d'empassar la declaració.

L'endemà ens vam trobar directament a l'autoescola. La veritat és que no vam comentar res de la nit anterior. Jo tenia por d'abordar frontalment els meus sentiments, mentre que ella encara arrossegava la ressaca. Em vaig passar tota la classe teòrica sobre circulació en túnels pendent d'ella. No podia evitar llançar una mirada a les seves cames nues i creuades una sobre l'altra. Portava una faldilla curta que li quedava més amunt dels genolls i em regalava una visió excitant de les cuixes. I jo fantasiejava en perdre'm en aquelles fragositats voluptuoses.

Al final de la classe em va demanar, coqueta:

—Ens quedem a fer uns quants tests?

—Uf, quin pal! Per què no anem a prendre un gelat? —li vaig proposar.

—Vaaaa... Fem els tests i així podrem anar abans a l'examen —em va insistir, encisadora—. No estàs fart d'anar amunt i avall amb la motoreta?

—D'acord —vaig acceptar. No volia deixar passar l'oportunitat d'estar amb ella.

Ens vam posar en un dels ordinadors de l'autoescola. La gent de la classe havia marxat i només quedàvem nosaltres i la recepcionista. De fons, la música de la ràdio ens amenitzava la tarda.

—Està permesa la circulació d'animals per una carretera convencional? —em preguntava, dubtosa.

—Jo marcaria la A.

Quan encertàvem alguna pregunta sobre la qual dubtàvem, em posava la mà sobre la cama i em deia alegre:

—Molt bé. Som l'hòstia consagrada!

Llavors, m'enrojolava lleugerament i fingia atenció en la nova pregunta. Però, dins meu, l'impuls de besar-la bullia com un volcà a punt d'erupció. En aquell moment, la ràdio va anunciar el concert gratuït que *Los 40 principales* havia organitzat al Palau Sant Jordi de Barcelona per donar la benvinguda a l'estiu.

—Hi podríem anar. Toquen els Jarabe de Palo. M'encanten! —va proposar l'Agnès.

—Sí, estaria bé —vaig respondre il·lusionat. La idea d'una cita els dos sols a Barcelona se'm va presentar com la millor oportunitat per declarar-me. Però ràpidament es va esvaïr.

—Segur que s'hi apunta tota la colla —va somriure, divertida—. Et podries encarregar d'aconseguir les entrades? Tu portes millor la teòrica i a mi em convé fer colzes.

—Sí, és clar.

—Ets un sol!

I em va fer un petó molt dolç a la galta.

L'endemà al matí, vaig baixar a Barcelona per aconseguir les invitacions per al concert. El tren anava replet de turistes i no quedava cap seient lliure, així que em va tocar fer el trajecte dret, rodejat de cossos suats. Al sortir a plaça Catalunya, les bafarades de calor que escopia l'asfalt quasi em tiren a terra. Em vaig dirigir a Ràdio Barcelona, al carrer de Casp. Davant l'entrada s'havia format una petita cua i m'hi vaig afegir. Quan va ser el meu torn vaig demanar setze invitacions.

—Només tres per persona —em va dir la noia de la taquilla amb veu d'autòmat.

Jo, amb tres, no en tenia ni per començar. Després d'insistir amb veheència, me'n va donar sis, i me les vaig haver d'empescar per convèncer la gent que passava pel carrer que fes la cua i m'aconseguís tres invitacions més. Vint minuts més tard, me n'entornava cap a casa amb totes les entrades.

En el moment de distribuir-les, l'Agnès me'n va demanar tres per a uns amics. Aquella petició em va fer mala espina.

—Qui són aquests amics, si es pot saber? —vaig preguntar una mica mosca.

—Uns amics a qui també els agrada molt Jarabe de Palo —va contestar de manera despreocupada—. No els coneixes.

Els dies abans del concert, la meva ment no parava d'elucubrar tota mena d'interpretacions. Hi havia moments que em convenia que serien uns amics peluts i panxuts amb l'únic interès d'escoltar el grup de moda del moment. Per tant, es perdrien per algun racó del concert, saltant, bevent cervesa i eructant, sense posar obstacles entre l'Agnès i jo. En d'altres, apareixia el meu instint més desconfiat i entreveia indicis d'idil·li amb algun d'ells. I no m'equivocava.

El dia del concert vam quedar tots a l'aparcament de davant l'autoescola. Quan estàvem decidint qui anava a cada cotxe, va arribar un Ford de color gris, brut i ple de pols, que semblava que hagués d'anar perdent les peces a cada revolt. De dins van sortir dos nois ben contrastats. Un era tan exageradament llarg i prim que semblava un tac de billar. L'altre era baix i rodanxó com una bola. L'un era el complement caricaturesc de l'altre. Però la carambola la faria el darrer a baixar del cotxe. Duia el cabell llarg i llis recollit en una cua. Vestia de negre amb uns pantalons ajustats, una camisa de fil, amb els dos primers botons descordats i unes sabates lluent. Només veure'l se'm van disparar totes les alarmes. L'Agnès s'hi va apropar decidida. Al tac i a la bola els va fer dos petons rutinaris, només posant les galtes a cada petó; en canvi, amb el tercer s'hi va entretenir més, dibuixant una «o» amb els llavis a cada besada, mentre ell li posava una mà ben oberta a la cintura. Abans de fer les presentacions de rigor, van estar xerrant uns minuts al marge del grup. A l'hora de marxar, l'Agnès es va col·locar hàbilment en la tartana dels seus amics. A mi em va tocar anar en el cotxe de la meva germana amb en Guim i l'Òscar. Vaig estar tot el viatge pensarós, mirant en silenci per la finestreta.

Vam arribar al Palau Sant Jordi molt puntuals, ben bé una hora abans de l'inici del concert. Ens vam acomodar a les grades centrals per fer temps mentre no començava. L'Agnès i els seus amics no es van asseure. Sense dir res, van baixar cap a la pista i ja no van tornar. Recolzat en una de les baranes, mirava tediosament el formigueig de persones que s'havia organitzat davant l'escenari. En algun lloc, entre la massa de gent, devien ser ells dos, escortats pel tac i la bola. A mesura que s'anaven apagant els llums es fonia el meu ànim; fins que els Jarabe de Palo van irrompre dalt de l'escenari. La gentada va enfervorir com un mar agitat. Després de sentir les tres primeres cançons, vaig decidir que no em podia quedar de braços plegats veient com perdia

el que més desitjava. Vaig baixar a la pista per buscar l'Agnès entre la massa exaltada. Trobar-la no seria fàcil per l'aglomeració de gent i la foscor. Però després de voltar una llarga estona, vaig veure com, en un lateral, despuntava el tac amb la inseparable bola al costat. Uns metres més enllà, arrecerats de la multitud, l'Agnès i el noi de la cua parlaven distesos molt a prop l'un de l'altre, gairebé abraçats. Després d'un comentari que va provocar les rialles de l'Agnès, ell la va mirar fixament i li va plantar un petó als llavis. Lluny d'apartar-se, l'Agnès li va passar els braços per darrere el coll, per sota la cua, i el va besar amb ardor, obrint molt la boca i resseguint-li els llavis amb la llengua. Just en aquell instant, sonaven els primers compassos de la cançó *Agua* que començava amb una estrofa demolidora: «Cómo quieres ser mi amiga, si por ti daría la vida...». La visió dels dos besant-se em va causar un dolor profund. No era un dolor esfereïdor, sinó una punxada permanent enmig de l'estomac, que em va atordir com si m'hi acabessin de clavar un directe. Vaig quedar K.O.

La tornada en cotxe va ser un turment. L'Òscar havia quedat meravellat del concert: «En Pau Donés canta com un àngel, encara que és un *tiu*. Però ja sabem que els àngels no tenen sexe i...». No tenia esma per interrompre'l. I no parava de dir: «Això ho hem de repetir, oi, Rosa?». A l'arribar a casa no podia dormir. La punxada a la boca de l'estómac no cessava. Vaig sortir al jardí, em vaig arraulir en un racó i vaig plorar de ràbia. Sobre meu, una lluna plena i inassolible em mirava impertèrrita mentre la cançó de Jarabe de Palo em martellejava les temples: «Cuando uno quiere beber pero el agua no está cerca...». Finalment, vaig tancar els ulls i em vaig adormir. Amb l'esclat dels primers raigs de sol em vaig despertar exhaust. Em sentia hipnotitzat per la tristesa. No podia deixar d'evocar la imatge de l'Agnès besant aquell noi i se m'entelaven els ulls. No podia seguir d'aquella manera. Havia de lluitar per ella.

A la tarda, vaig esperar-la a la porta de l'autoescola. La meva aparença no era la més adient perquè no havia menjat res des del sopar i tenia els ulls vermells per falta d'hores de son. Després de deu minuts d'espera, la vaig veure aparèixer pel carrer major. Caminava satisfeta sense parar atenció al seu voltant. La vaig cridar i de seguida es va atansar.

- Haig de parlar amb tu —li vaig dir sense més preàmbul.
- D'acord. Parlem després de la classe de teòrica?
- No. Ha de ser ara. Podem anar a un lloc més tranquil?

Vam anar al parc que hi ha darrere l'aparcament i ens vam asseure en un banc. Vaig agafar-li la mà i em vaig declarar. No recordo exactament què li vaig dir i com; però ella em va rebutjar amb una excusa recurrent:

—No pot ser. Tu i jo som molt bons amics. Deus haver confós els teus sentiments.

Després del vídeo, dels viatges en moto, dels tests a l'autoescola, de com la mirava... Com podia dir una cosa així?

—Mai havia estat tan segur d'alguna cosa. Agnès, t'estimo!

Ella anava fent que no amb el cap i no deia res.

—Intentem-ho. No te'n penediràs. Ho faria tot per tu —vaig dir a la desesperada.

—Ho sento, no pot ser. Des d'ahir a la nit que surto amb l'Isaac —em va dir sense poder amagar un somriure de satisfacció.

—Però si no el coneixes de res —vaig protestar—. I nosaltres? I tot el que hem viscut?

—Tu ets un molt bon amic, no voldria perdre't.

«Cómo quieres ser mi amiga, si por ti me perdería. Si confundo tus caricias por camelo si me miras...».

Em va fer un petó a la galta i em va estirar de la mà:

—Au, anem cap a classe...

—Jo no. Passo —vaig respondre abatut.

Em sentia incapaç de concentrar-me en els senyals de trànsit i en els límits de velocitat.

—Va, Marcel... Anima't. Ja et passarà... Ara estàs confós.

—He dit que passo.

—D'acord —i va marxar a classe, impassible, sense girar-se.

Llavors, vaig pujar a la moto i vaig accelerar al màxim sense rumb, sense ànima. Tant se me'n donava caure: la mort no em feia por; és més, la desitjava.